

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII KADENCJA**

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2010 r.

Druk nr 847

**KOMISJA
USTAWODAWCZA**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Na podstawie art. 85a ust. 3 pkt 1 Regulaminu Senatu Komisja Ustawodawcza wnosi o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy

o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze oraz ustawy o radcach prawnych.

Do reprezentowania Komisji w dalszych pracach nad tym projektem ustawy upoważniony jest senator Piotr Zientarski.

W załączeniu przekazuję projekt ustawy wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący Komisji
Ustawodawczej
(-) Piotr Zientarski

USTAWA

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo o advokaturze oraz ustawy o radcach prawnych

Art. 1.

W ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 90 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

"2. Minister Sprawiedliwości może polecić wszczęcie dochodzenia przeciwko adwokatowi lub aplikantowi adwokackiemu.";

2) w art. 95c pkt 1 otrzymuje brzmienie:

"1) dochodzenie;"

Art. 2.

W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 67¹ pkt 1 otrzymuje brzmienie:

"1) dochodzenie;"

2) w art. 68¹ ust. 1a otrzymuje brzmienie:

"1a. Minister Sprawiedliwości może polecić wszczęcie dochodzenia przeciwko radcy prawnemu lub aplikantowi radcowskiemu."

Art. 3.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 166, poz. 1317, Nr 210, poz. 1628 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 7, poz. 45.

UZASADNIENIE

1. Ustawa wykonująca wyrok Trybunału Konstytucyjnego

Projektowana ustawa stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego wydanego w dniu 1 grudnia 2009 r., dotyczącego art. 90 ust. 2 oraz art. 95c pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, z późn. zm., dalej jako Prawo o advokaturze) – sygn. akt K 4/08.

Zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji, rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne.

Sentencja orzeczenia została opublikowana w Dz. U. z 2009 r. Nr 210, poz. 1628 (dzień publikacji wyroku: 11 grudnia 2009 r.). Pełny tekst orzeczenia wraz z uzasadnieniem zamieszczony został w OTK Z.U. z 2009 r., Nr 11A, poz. 162.

2. Przedmiot i istota rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego

2.1. Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 90 ust. 2 Prawa o advokaturze, w części obejmującej zwrot „albo postępowania przed sądem dyscyplinarnym”, oraz art. 95c pkt 1 Prawa o advokaturze, w części obejmującej zwrot „z zastrzeżeniem art. 90 ust. 2”, pozostają w sprzeczności ze standardem wywodzonym z art. 42 ust. 2 ustawy zasadniczej.

Zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą Trybunału, wszystkie gwarancje ustanowione w rozdziale II Konstytucji winny znajdować zastosowanie nie tylko w postępowaniu karnym, lecz we wszelkich postępowaniach o charakterze represyjnym, czyli takich, których celem jest poddanie obywatela jakiejś formie ukarania lub jakiejś sankcji. Odnosi się to więc przede wszystkim do postępowań dyscyplinarnych przewidzianych przez poszczególne pragmatyki zawodowe, w tym także do postępowania dyscyplinarnego, jakie stosownie do przepisów ustawy z dnia 26 maja 1982 r. może zostać wszczęte w stosunku do adwokata lub aplikanta adwokackiego. Na każdym etapie takiego postępowania musi być zatem zagwarantowana w szczególności możliwość korzystania z prawa do obrony, poręczonego przez wyżej powołaną normę konstytucyjną.

Jak podniesione zostało w uzasadnieniu rozstrzygnięcia z dnia 1 grudnia 2009 r., dochodzenie stanowiące pierwszą fazę postępowania dyscyplinarnego ma dać odpowiedź na pytanie: czy istnieją przesłanki do wszczęcia postępowania przed sądem dyscyplinarnym (względnie – czy zasadne jest skierowanie wniosku o ukaranie do dziekana okręgowej izby adwokackiej), czy też raczej zachodzi konieczność umorzenia postępowania, chociażby np. na zasadzie art. 95d Prawa o adwokaturze (przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi). Istotne jest przy tym jednak to, że już na omawianym etapie postępowania obwinionemu przysługuje prawo ustanowienia obrońcy; może on również zapoznać się z aktami sprawy oraz składać wnioski dowodowe potrzebne do wyjaśnienia sprawy, zwłaszcza zaś takie, które przemawiają na jego korzyść. W konsekwencji więc stworzenie na gruncie Prawa o adwokaturze furtki dla pominięcia fazy dochodzenia godzi bezpośrednio w prawo do obrony, ponieważ pozbawia niektórych obwinionych możliwości wykazania braku podstaw do przedłożenia wniosku z zarzutami sądowi dyscyplinarnemu.

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego niezgodności art. 90 ust. 2 i art. 95c pkt 1 Prawa o adwokaturze z art. 42 ust. 2 Konstytucji można upatrywać ponadto także w tym, że Minister Sprawiedliwości zyskał uprawnienie do wydania polecenia wszczęcia postępowania dyscyplinarnego niezależnie od wyniku przeprowadzonego w danej sprawie dochodzenia. Jeżeli bowiem nawet w ramach dochodzenia nie udało się znaleźć podstaw do przypisania adwokatowi (aplikantowi adwokackiemu) zachowania polegającego na uchybieniu normom prawnym, zasadom etyki lub godności zawodu, bądź też rzecznik dyscyplinarny nie dopatrzył się w zarzuconym obwinionemu postępowaniu naruszenia jego obowiązków zawodowych, i z tych właśnie przyczyn ostatecznie zapadła decyzja o umorzeniu postępowania, to nie ma przeszkód, ażeby postępowanie przed sądem dyscyplinarnym zostało zainicjowane na skutek zgłoszenia takiego żądania przez Ministra Sprawiedliwości. Prawo do obrony realizowane w toku dochodzenia staje się więc prawem czysto iluzorycznym, skoro mimo wykazania przez zainteresowanego braku przesłanek dla wniesienia wniosku do sądu dyscyplinarnego, kolejna faza postępowania przeciwko niemu nadal może zostać wszczęta. W ocenie Trybunału, regulacja taka podważa „logiczną spójność postępowania dyscyplinarnego”, gdyż zostaje tu zerwana więź, jaka powinna występować pomiędzy przejściem do następnego etapu tego postępowania a określonym sposobem zakończenia etapu poprzedniego.

Trybunał podzielił zatem zarzut, że przyznanie Ministrowi Sprawiedliwości prawa do wydania polecenia wszczęcia postępowania przed sądem dyscyplinarnym (i to zarówno w sytuacji, gdy nie było uprzedniego dochodzenia, jak i w przypadku gdy ta faza postępowania

dyscyplinarnego została prawomocnie zakończona postanowieniem o umorzeniu) nie daje się pogodzić z wymogami płynącymi z art. 42. ust. 2 Konstytucji.

2.2. Wyrok z dnia 1 grudnia 2009 r. wywołał skutki prawne z dniem publikacji, tj. 11 grudnia 2009 r. – Trybunał Konstytucyjny nie zdecydował się na odsunięcie w czasie terminu utraty mocy obowiązującej zakwestionowanych norm.

3. Cele i zakres projektowanej ustawy

Mając na uwadze konieczność wykonania orzeczenia wydanego w sprawie K 4/08, proponuje się, by zmiana ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze polegała na nadaniu art. 90 ust. 2 i art. 95c pkt 1 brzmienia uwzględniającego treść sentencji wyroku.

Jednocześnie, wobec motywów przedstawionych w uzasadnieniu przedmiotowego rozstrzygnięcia, celową staje się również nowelizacja ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65), jako że zawiera ona analogiczne postanowienia jak te, które zostały poddane kognicji Trybunału, a tym samym wywołuje także zastrzeżenia natury konstytucyjnej. Należy więc nadać nowe brzmienie przepisom będącym w istocie odpowiednikami zakwestionowanych art. 90 ust. 2 oraz art. 95c pkt 1 Prawa o adwokaturze, a mianowicie: art. 68¹ ust. 1a i art. 67¹ pkt 1 wyżej wymienionej ustawy. Podobnie jak w przypadku zmiany ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze, proponowana nowelizacja wskazanych przepisów ustawy o radcach prawnych sprowadza się również do wyeliminowania zwrotów: „albo postępowania przed sądem dyscyplinarnym” (art. 68¹ ust. 1a) oraz „z zastrzeżeniem art. 68¹ ust. 1a” (art. 67¹ pkt 1).

4. Skutki finansowe wykonania projektowanej ustawy

Ustawa nie powoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

5. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

.....

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu

.....